FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 22. februar 2000 *

1. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at den italienske regering har tilsidesat sine forpligtelser ved at vedtage artikel 1, stk. 5, og artikel 2 i den konsoliderede udgave af lovdekret nr. 332 af 31. maj 1994, som med ændringer er konverteret til lov nr. 474 af 30. juli 1994, samt dekreterne om »særlige beføjelser« i forbindelse med privatiseringerne af ENI SpA og Telecom Italia SpA.

2. Sagsøgte har anerkendt traktatbruddet.

3. Sagsøgte har dog gjort gældende, at der skal tages hensyn til vedtagelsen af dekret fra ministerpræsidenten af 4. maj 1999 om udøvelse af særlige beføjelser som forudsat i artikel 2 i lovdekret nr. 332 af 31. maj 1994.

4. Ifølge sagsøgte opfylder det nye dekret fuldt ud de krav, Kommissionen selv mener, udspringer af fællesskabsretten. Dekretet foreskriver faktisk udøvelsen af de »særlige beføjelser« under forhold, der er i overensstemmelse med de nævnte krav, særligt når der foreligger tvingende samfundsmæssige hensyn, og med respekt af princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet.

5. Traktatbruddet må derfor anses for at være ophørt med vedtagelsen af det nævnte dekret.

6. Det skal dog erindres, hvilket i øvrigt er anerkendt af den italienske regering, at det efter Domstolens faste praksis [1] er datoen for udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist, der er relevant for vurderingen af, hvorvidt der foreligger et traktatbrud.

7. I den foreliggende sag var denne frist på to måneder, og den begrundede udtalelse blev meddelt ved skrivelse af 10. august 1998. Fristen udløb således lang tid før vedtagelsen af ministerpræsidentens dekret af 4. maj 1999. Domstolen kan derfor ikke tage ovennævnte argumentation i betragtning, hvorfor det heller ikke er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens svar,

* Originalsprog: fransk.

1 — Jf. eksempelvis dom af 27.11.1990, sag C-200/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 4299.

hvorefter indholdet af nævnte dekret ikke i tilstrækkelig grad kan garantere retssikkerhed.

8. Den samme retspraksis indebærer, at det er uden betydning, at den italienske regering har anført, at indholdet af det pågældende dekret er gentaget i finanslov af 23. december 1999, og at retssikkerheden derfor fuldt ud er sikret, og at traktatbruddet uden enhver tvivl er ophørt.

9. Dette argument støder dermed på samme forhindring som det forudgående argument.

10. Spørgsmålet om, hvorvidt de relevante bestemmelser i den nævnte finanslov skal suppleres af en gennemførelsesforskrift, der i øvrigt endnu ikke er trådt i kraft, for at sikre traktatbruddets ophør, er uden relevans, og det forhold, at dette er omtvistet mellem sagens parter, fører ikke til andet resultat.

Forslag til afgørelse

11. På baggrund af ovenstående skal jeg foreslå, at Kommissionens søgsmål tages til følge, og at det fastslås, at Den Italienske Republik ved at vedtage artikel 1, stk. 5, og artikel 2 i den konsoliderede udgave af lovdekret nr. 332 af 31. maj 1994, som med ændringer er konverteret til lov nr. 474 af 30. juli 1994, samt dekreterne om »særlige beføjelser« i forbindelse med privatiseringerne af ENI SpA og Telecom Italia SpA, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til:

— EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF)

— EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), og

— EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF).

12. Jeg skal således også foreslå, at Den Italienske Republik dømmes til at betale sagens omkostninger.